

## Glazbeni ljetni događaji u zagrebačkoj katedrali

Opet smo ljetos imali prilike prisustvovati koncertima u ambijentu naše zagrebačke katedrale, koju isprepliće gotički i barokni stil, što na poseban način daje povijesnu patinu. Prije svega treba toplo pozdraviti ideju organizatora da se svaki opus izvede u onom ambijentu u kojem ćemo proživjeti sve dimenzije tog djela, a nije rijetko da i publika računava s tim momentom i veoma precizno razlikuje kocertnu dvoranu od crkve.

Među najljepše izvedbe, koje su bile na repertoaru, treba istaknuti »Vespere della B. M. Virgine« C. Monteverdija, 12. lipnja sa zagrebačkom Filharmonijom pod vodstvom novog šefa Lovre Matačića. Teški izvodački zadatak stajao je pred cijelim ansablom. Složenost i šarolikost partiture zahtijevali su »spretnu ruku« jer je dimenzija sveukupnog muzičkog događaja imala dublju problematiku, nego što je to mogao doživjeti slušalac u publici.

Sedam vokalnih solista, zbor RTZ, instrumentalne grupe continua i orkestar, morali su svladati veličinu prostora kao i neprikladnost same akustike što se uvijek iznova pojavljuje kao problem tog velikog prostora. Uza svu tu tehničku složenost izvedbe doživjeli smo ugodno iznenađenje. Pokazala se je čistoća i virtuoznost muziciranja čitavog ansambla zahvaljujući idejnom rješenju dirigenta L. Matačića. Afinitet za staru glazbu pokazali su strani i domaći solisti u svojim ulogama kao Eva Andor, Andrienne Csengery, Jasna Podolšak, Werner Krenn. Manfred Schenk Josip Novosel i Franjo Petrušanec. Vjerujemo da nam nije ovaj glazbeni događaj nešto posljednje, nego da će proslijediti ova ideja na koju smo tako dugo čekali, što uostalom potvrđuje i posjet samog koncerta.

Iza ovog »otvaranja sezone« koncerta u katedrali se zaredao niz umjetničkih nastupa na »kraljici instrumenata«, orguljama. Svi višemanje proslavljeni orguljaši koji su nastupili ove sezone nastojali su potvrditi ono mišljenje koje je već do nas doplo.

2. srpnja nastupio je Hans Otto iz Leipziga koji je profesor crkvene glazbe u Dresdenu i orguljaš u crkvi Sv. Duha. Razvija široki dijapazon svog muzičkog djelovanja. On nije samo orguljaš već čembalist, dirigent i kompozitor. Njegov program sastojao se od skladbi N. Bruhnsa preko A. Guilauna, M. Regera, JS Bacha, H. Gadscha do Hindemitha. Svojim pomalo rutiniranim pristupom cijelom programu, izvjesnom tehnikom, pokazao je solidno muziciranje svih onih opusa koje je izvodio Zagrepčanima.

Milan Slechta, rođen u Pragu 1923, čuven po interpretaciji starih čeških majstora i cjelokupnih Mozartovih djela za orgulje, imao je svoj nastup 9. srpnja. Slechta je i ovaj put potvrdio svoj ugled izvodača besprijeorne tehnike i s pravom se ubraja među vodeće predstavnike čehoslovačke orguljaške škole. Program je počeo Bachom: »Toccatina concertata E-dur.« Slijedili su ostali autori: G. Ph. Telemann, J. G. Walther, J. Brahms, C. Franck, P. Eben, B. Martinu i M. Sokola. Posebno je bila interesantna »Vigilia« B. Martinua koja za svoj ambijent uzima hram i mistiku, a kao temu iznosi ljepotu bdijenja i nadu u čekanju.

23. srpnja nastupio je s osebnim programom naš mladi suradnik Željko Sojčić. Diplomiravši orgulje na zagrebačkoj Akademiji odlazi u Beč gdje se usavršava kod poznatih pedagoga Haselböcka i Swarowskog. Sojčićev koncert mogli bismo podijeliti u dva dijela: točno fiksirani program djelima jače orguljaške literature i drugi dio koji je kao posebna točka bio improvizacija na temu božićne popijevke. Dok je prvi dio koncerta bio zaista besprijeoran, definiran čistoćom i virtuoznošću, u drugom dijelu je pokazao da nije samo čisti reproduktivac, već da u njemu postoji i stvaralački potencijal kojeg želi do maksimuma iskoristiti. Njegove ambicije, da se probije u svijet dirigenata, trebalo bi podržati, a nadamo se da će ostvariti sve one planove kojima kao umjetnik želi obogatiti naš hrvatski glazbeni život.

30. srpnja održao je svoj koncert Gabor Lehotka, jedan od vršnjih orguljaša mlade glazbene generacije Mađarske. Završivši studij na Muzičkoj peštanskoj Akademiji »Ferenc Liszt« odlazi u Veneciju gdje je nakon godinu dana diplomirao kompoziciju. Njegovi nastupi u inozemstvu donijeli su mu mnoga priznanja. Svojim programom Bacha, Liszta i P. Karolyia uvjerio je zagrebačku publiku da dobro poznaie svoj instrumentat i potvrdio činjenicu za produbljeno glazbeno nijansiranje, osobito u izvođenju Bacha. Posebno treba napomenuti njegov studiozni pritsup svakom djelu koje izvodi.

Mladen Stahuljak, jedan od najistaknutijih predstavnika starije orguljaške generacije, predstavio se zagrebačkoj publici djelima Bacha, Francka i svojim opusom »Improvisata«. Cijeli koncert 13. kolovoza mogao bi se definirati kao znalčki, proživljeni unutarnjim zanosom, obojen izvrsnom tehnikom. Nažalost, nitko se nije u našoj štampi osvrnuo na lijepo veće orguljaškog koncerta.

Poznat diljem Evrope i Azije Gari Grodberg došao je ove godine u naš Zagreb, a prije toga održao je koncert u Splitu. Ono što smo čuli 20. kolovoza u katedrali, samo je potvrda najljepših kritika u Splitu. Grodberg je jedan od najboljih učenika moskovskog konzervatorija. Njegove interpretacije odlikuju se strogošću i monumentalnošću, a da ne govorimo o tehničkom umijeću koje je zaista besprijeorno. Ono specijalno, što je primijetila zagrebačka kritika, to je koncertat jedne zanosne meditacije spojen izvanrednim kombiniranjem zvukovnih boja. U svakom slučaju veoma se »isplatilo« prisustvovati toj izvedbi J. G. Walthera, D. Buxtehudea, J. Pachelbela i J. S. Bacha.

Posebno je potrebno spomenuti jedan izvanredni »spektakl« kojem smo ovog ljeta prisustvovali u katedrali 23. VIII. Bio je to nastup »Bijelih anđela« iz Janjeva. To je dječji zbor »Vatroslav Lisinski« koji je jedini kao župni zbor nastupao na radiju i televiziji i bio pozivan na službene festivale, a sudjelovao je i na prošlogodišnjim »Dubrovačkim ljetnim igrama«. Njihov nastup u katedrali bio je zaista »čudo iz Janjeva«. Upravo je nevjerojatno da u tako kratkom roku može jedan dječji zbor tako puno postići. Njihov program bio je širokog raspona, od korala do Beethovenove ode radosti, što je zahtijevalo i zahtijeva maksimum zalaganja i rada. Tu je bez sumnje zaslug mladog dirigenta, ali još više njegove sposobnosti kao pedagoga, zato njegov rad i angažiranje treba toplo pozdraviti. Ono, što u katedrali nismo navikli slušati, bio je pljesak. To je bio znak izvanrednog oduševljenja svih prisutnih i nagrada malim izvođačima koji su dali sve od sebe da bismo uživali slušajući njihovo skladno pjevanje.

Nakon kratke stanke serije koncerta 17. rujna održao je naš najpoznatiji orguljaš i skladatelj Anđelko Klobučar koncert djela hrvatskih kompozitora uz sudjelovanje soliste Prerada Detičeka u praiizvedbi Klobučareve sonate za rog i orgulje. U mnogo se slučajeva događa da malo ili uopće ne poznajemo djela naših stvaralaca i posizemo za onim »evropskim«. Zato posebno treba odati priznanje na trudu kojeg je uložio Klobučar da nam interpretira djela K. Odaka, F. Lučića, F. Dugana, M. Cipre, A. Vidakovića, M. Miletića, L. Zupanovića, D. Detonija i svoja. Možda bismo Klobučarev koncert mogli nazvati »malim enciklopedijskim prikazom« domaće glazbe, jer dobro poznaje misao koja prožima pojedinim djelom. To je posebno došlo do izražaja u besprijeornoj interpre-

taciji svakog opusa koji je izvodio. Tu večer ga nismo doživjeli samo kao poznatog i vrsnog interpretatora, nego kao i izvanrednog stvaraoča koji se je predstavio publici svojim novim djelom »Sonatom za rog i orgulje«. Ona je koncipirana »klasično«, trostavčno. Možda je preskromno rečeno da ona predstavlja samo traženje novih kolorističkih mogućnosti, naprotiv mislimo da znači korak dalje u dosadašnjem tretmanu čitave zamisli takvog djela kao i jedno veliko obogaćenje naše hrvatske glazbe.

Da bi »kompletirao« nekako svu hrvatsku orguljašku literaturu, Klobučar je 5. X održao svoj drugi koncert hrvatskih skladatelja u katedrali i time nas upoznao s domaćom orguljaškom literaturom.

Vrijedno je također spomenuti dva solistička koncerta Marijana Jerbića koji nisu održani u katedrali, nego u crkvi sv. Katarine 3. i 10. rujna. Na programu je bio ciklus Bachovih suita za violoncello solo (1 i ciklus Bchovih suita za violoncello) 2. Sebastijan GOLENIĆ

## Sarajevski umjetnici nastupili u Parizu

U okviru izložbe Jugoslavenska umjetnost kroz vjekove, koja se održava u Grand Palais-u u Parizu, i koja je ocijenjena kao kulturni događaj od međunarodnog značaja, održali su veće pjesama sarajevski operni i koncertni solisti Liljana Molnar Talajić i Milivoj Bačanović, uz klavirsku pratnju dirigenta Mladena Pozajića. Na rasporedu koncerta bili su zastupani motetima, te umjetnim i narodnim pjesmama kompozitori: Lukačić, Jelić, Lajović, Pavčić, Širola, Milojević, Baranović, Milošević, Ruždjak, Bersa, Rihtman, Komadina, Plečity, Konjović i Papanđopulo. Koncert koji je ocijenjen najlaskavijim izjavama i kritikama bio je televizijskim putem prenošen na posebnom valu u sve muzeje grada Pariza.

## Jubilej Udruženja skladatelja Hrvatske

Kruna vrlo bogate koncertne sezone 1970/71. u Zagrebu svakako su glazbene priredbe priređene prigodom proslave 25-te obljetnice Udruženja kompozitora Hrvatske pod nazivom »Panorama hrvatske muzike« i »Dani hrvatske muzike«. U ovoj proslavi sudjelovali su: Savez kompozitora Jugoslavije, Radio-televizija Zagreb, Zagrebačka filharmonija, Jugoslavenska sekcija SIMC-e, Hrvatsko narodno kazalište, Muzički biennale Zagreb, Udruženje muzičkih umjetnika Hrvatske, Povijesni muzej Hrvatske, Muzej grada Zagreba, Muzička omladina Hrvatske, Studentski centar sveučilišta u Zagrebu, Muzička škola »Vatroslav Lisinski«, Centar za kulturu i informacije, i Fond za kulturu SRH.

**Povijesni pregled.** Udruženje kompozitora Hrvatske UKH osnovano je 19. srpnja 1945. god. Tadašnji skladatelji na čelu sa Natkom Devčićem i Ivom Tijardovićem udružili su se iz potrebe da glazbenim stvaraočima omoguće što svrsishodniju ljudsku i profesionalnu afirmaciju. UKH je na početku brojio 40 članova, danas ih ima 170.

Kratak pregled povijesti UKH donio je Dr Lovro Županović, član unravnog odbora UKH i urednik »Bilten-a« UKH (Bilten, br. 3-4, studeni-prosinac, 1970, str. 2) kako slijedi: »Čini mi se, da se u dosadašnjem djelovanju našeg Udruženja jasno razabiru tri karakteristična odsjeka koji bi se mogli omeđiti godinama 1953, 1963. i 1970. Svaki od tih odsjeka očituje logičan rast razvojne linije koja se — nakon dosegnute apogeje — vraća na startnu točku, uvijek, međutim, nešto višu od one ranije. Ta apogeja je u prvom odsjeku bez sumnje fiksirana Ciklusom koncerata djela naših, navlastito hrvatskih autora; u drugom je obilježavaju osnivanje Biennala za suvremenu glazbu (1961) i fuziju s Udruženjem kompozitora lake muzike Hrvatske u jednu stručnu organizaciju (1963); u trećem je očituje ostvarenje proslave 150-godišnjice rođenja Lisinskog (1969) i ovogodišnja Panorama hrvatske glazbe sa svojim svečanim završnim Danima.

Unutar tih markacijskih apogeja odsjeka postoje i one sitne točke bez kojih razvojna linija ne bi mogla opstojati. One su u prvom odsjeku: konsolidiranje prvih koraka Udruženja; angažiranje u proslavi 100-godišnjice praizdvedbe prve novije hrvatske i južnoslavenske opere *Ljubav i zloba* Lisinskoga; nastojanje za osnivanje Saveza kompozitora Jugoslavije, do čega će doći 1950. godine (na pobudu UKH, da se ne zaboravi, u Zagrebu je 1946. bila održana tzv. pretkongresna konferencija predstavnika UKH, UK Slovenije i UK Srbije); ostvarivanje vrlo tijesne i u to vrijeme plodonosne suradnje s Radio-stanicom Zagreb u svrhu izvođenja djela članova Udruženja; potpomaganje »Muzičkih novina« (nešto kasnije i »Muzičke revije«), tada jedinog stručnog glazbenog lista u SRH; otvaranje vlastite trgovine muzikalija u Gundulićevoj ulici s naglaskom na promicanju i prodaji tiskanih skladbi članova našeg Udruženja; sudjelovanje u obilježavanju 300-godišnjice smrti velikog ranobaroknog hrvatskog skladatelja Ivana Marka Lukačića (1948); značajan prilog u stvaranju saveznog pravilnika za repartitiju autorskih malih prava (1949); intenzivno uključivanje u akciju Savjeta za nauku i kulturu FNRY oko reorganizacije Zavoda za zaštitu autorskih prava kao i značenja uloga u stvaranju Saveza muzičkih udruženja Hrvatske. — U drugom su odsjeku te sitne točke: inicijativa za osnivanje Društva prijatelja muzike (danas preraslo u Muzičku omladinu Hrvatske, odnosno Jugoslavije); nasto-

janje oko osnivanja glazbenih festivala za afirmaciju hrvatskih i jugoslavenskih autora ne samo u domaćim nego i u inozemnim razmjerima (to su prve klice Biennala i Dubrovačkih ljetnih igara); suradnja na stalnim mjesečnim emisijama radio-stanica Zagreb i Rijeka pod naslovom »Emisije Udruženja kompozitora Hrvatske«; priprema oko podizanja manje tiskare s rotoprintom za potrebe i svoje i Saveza što će 1959. godine dovesti do osnivanja Izdavačkog djela Saveza kompozitora Jugoslavije sa sjedištem u Zagrebu; dogovor sa Slovenskom filharmonijom i njegova potpuna realizacija za snimanje djela hrvatskih autora; novčana pomoć članovima za tiskanje vlastitih djela; jače angažiranje — a na poticaj člana M. Kelemenca — oko utemeljenja redovitog festivala za suvremenu glazbu koji bi se održavao u Zagrebu svake dvije godine (skori Biennale, 1961); značajni prikazi UKH oko decentralizacije Saveza kompozitora Jugoslavije o čemu je bilo govora na IV kongresu Sakoja (Ljubljana, 1962). — Sitne točke trećeg odsjeka su: maksimalna angažiranost u što bržem i bezbolnijem asimiliranju prividno heterogenih Udruženja nakon fuzije 1963. godine; ne mali dio suradnje u osnivanju Jugoslavenske muzičke tribine u Opatiji (ove je godine održana sedma po redu!); zalaganje u adaptiranju (današnjih) društvenih prostorija u Berislavićevoj ulici br. 9, stečenih 1965. god.; nastojanje za ulazak Zagrebačkog festivala zabavne glazbe u ravnopravni krug jednakih festivala u Evropi; bujna izdavačka djelatnost sada reorganiziranog IZODA (od 1968. god. tiskano je više od 4000 stranica djela naših autora, između čega valja izdvojiti izdanje *Izabranih djela V. Lisinskog* u 8 knjiga i začetak akcije *Spomenici hrvatske glazbene prošlosti* (prvi je svezak objavljen u travnju o. g.); markantni koraci za prezentiranje djela hrvatskih skladatelja u inozemstvu (katalog na stranim jezicima i sl.); za osnivanje magnetoteke i za realizaciju niza gramofonskih ploča s djelima naših članova; finiranje stalna godišnje nagrade »Vatroslav Lisinski« za kvalitetna ostvarenja naših članova koja pridonose afirmaciji Udruženja; ostvarenje zamisli o posebnim mirovinama ili dodacima na postojeće mirovine našim zaslužnim članovima; organiziranje proslave jubileja naših istaknutih članova i tako dalje.«

**Proslava 25-te obljetnice UKH.** »Unravni odbor UKH nastoji već nekoliko godina intenzivirati izvođenje djela svojih članova, i to u vlastitoj organizaciji... Ove godine konačno ostvarujemo tu želju, ponukani proslavom 25-godišnjice osnivanja UKH. Akcija je, međutim, primila mnogo šire razmjere, pa smo je nazvali PANORAMA HRVATSKE MUZIKE.

Počevši od svibnja ove godine sve naše akcije su u znaku Panorame, da kao prava svečanost završe nizom priredbi pod zajedničkim nazivom DANI HRVATSKE MUZIKE.

Sve te priredbe, koncerti i ostale akcije imaju težište na aktuelnom stvaralaštvu hrvatskih kompozitora, priznavajući kao jednakovažne sve težnje i stilska opredjeljenja. Tim više se u programe nužno uklapa i hrvatska muzička baština, ukazujući tako na liniju razvoja hrvatske muzike.

Statistički podaci...

- u organizaciji UKH priređeno je 14 koncerata;
- izvan naše organizacije održano je 16 koncerata;
- održana su 3 predavanja;
- Radio-Zagreb je emitirao 10 emisija u vezi s Panoromom;
- priređene su 2 izložbe;
- izvedeno je oko 150 djela od oko 60 hrvatskih kompozitora. «Zlatko Pribernik, predsjednik komisije za priredbe UKH, Program »Dani hrvatske muzike«, Zagreb, 1970; citirani Bilten, str. 9—10.

**Značenje i svrha proslave 25-te obljetnice UKH.** «Panorama Hrvatske muzike», u koju su uključeni i »Dani Hrvatske muzike«, želi ukazati na postojanje hrvatske muzike kao integralnog i neotuđivog dijela naše umjetnosti i kulture.

Međutim, kao što umjetnost u cjelini a umjetnik posebno ima dužnosti i obaveza prema društvu u kome radi, stvara i djeluje, tako i društvo ima obaveza prema umjetniku i umjetnosti koja je dio društvenog bića i duhovnog života. Samo prožimanjem, suradnjom i zajedničkim stremljenjem umjetnik i društvo mogu izradivati svoju kulturu i osigurati joj put u budućnost.

Zbog toga se obraćamo našoj vlastitoj sredini u kojoj živimo i stvaramo, zajednici, svakom pojedincu, svakom posjetiocu koncerata, svakom našem slušaocu. Obraćamo mu se u želji da ga potaknemo da zajedno s nama poradi i surađuje na dugotrajnom i mukotrpnom poslu stvaranja muzičke kulture da bi se ona uključila, ne odjednom i ne bez poteškoća, u tokove svjetske muzike.

Branimir Sakač, predsjednik UKH u Programu »Dani hrvatske muzike«, Zagreb, 1970.

Proslava 25-te obljetnice UKH hvali je dio bogatog proživljavanja njegovih članova, te se u redovnom glazbenom očitovanju na izvedbama sjedinjuje i tako stvara zajedništvo glazbenog bogatstva skladatelja, izvođača i slušalaca. Rado se pridružujemo željama svih onih koji su, osobito izakako su bili svjedoci ove proslave UKH, poželjeli da dragocjeni sastavni dio nacionalne kulture treba što prije učiniti dostupnim i širim krugovima slušateljstva.

Priredio: I. Š.

## Iz glazbenog života Osijeka

Značajna uloga muzike u kulturnom životu Osijeka je već duga tradicija. Iako se muzičke priredbe danas odvijaju u neprikladnim i uskoro opasno derutnim dvoranama, one sticajem okolnosti okupljaju

znatan broj kvalitetnih i oduševljenih muzičara, a stoga i širok krug simpatizera i ljubitelja muzike. Muzički život tako iz godine u godinu postaje sve bogatiji, raznovrsniji i zanimljiviji ne samo u granicama regije nego i šire zajednice. Na prvom mjestu treba istaknuti operu Hrvatskog narodnog kazališta u Osijeku koja je u nesređenim i neizvjesnim kazališnim prilikama i neprilikama u nas, uspjela pronaći razlog svog postojanja, orijentirajući se na njegovanje komornog muzičko-scenskog repertoara kako iz standardnog tako i iz suvremenog opernog stvaralaštva. Zahvaljujući tome osječka publika danas ima razumijevanja za Verdija i Puccinija, ali isto tako i za Menottija, Weila, Prokofjeva ili Beneeta na primjer. U novoj sezoni, koja je prije četiri mjeseca započela vedra scena izvođenjem popularne Leharove operete »Zemlja smiješka«, najzanimljivija je dosada realizacija komične opere »Mirandolina« Bohuslava Martinua. To je jedno od onih suvremenih muzičko-scenskih ostvarenja koja s lakom premošću stoljeća i odgovaraju sluhu današnjeg poklonika muzičkog kazališta. Odlučivši se za siže Goldonijeve komedije »La Locandiera« Martinu je posegnuo za djelicem vječne istine o ljudima i njihovim odnosima Udahnuvši mu novi životni sok svojom muzikom stvorio je remek-djelo koje s malim zakašnjenjem (dovršena je 1954. god.) počinje polako svoj prozor u svijet. Jugoslavenska praezvedba »Mirandoline« na pozornici i s ansamblom osječke opere doživjela je uspjeh i donijela je priznanje realizatorima tim više što njeno izvođenje traži veliku uigranost i ležernost ansambla, namećući veoma brz tempo obrata i smjenjivanja likova i situacija. Uz solidne protagoniste i dobro pripremljen orkestar predstavom koju vode Dragutin Savin i Željko Miler dominira Gertruda Munitić tumačeći naslovnu junakinju (režija Dragutin Savin, scenografija Bohdan Slavik). Osim dobre i simpatične postavljene Masenetove »Mannon« (Stefica Petrušić i Božena Cebra te Luciano Manzin), romantičnog priloga opernom repertoaru u ovoj sezoni koji je pripremio dirigent Antoun Petrušić (režija Nada Murat, scenografija Bohdan Slavik) publiku neodoljivo privlači upravo postavljena Tijardovićeve operete »Mala Floramy« (Gita Šerman-Kopljar, Marijan Bručić) u kojoj se kao režiser i glumac (Šjor Bepo) Osječanima predstavio popularni Đokica Milaković. Instinktom i iskustvom nadarenog glumca, dosjetljiv i duhovit te tražeći maksimalnu angažiranost svih učesnika, statista kao i protagonista, on je zajedno s dirigentom Josipom Škuncom i scenografom Dušanom Stanićem stvorio izuzetno dinamičnu predstavu — spektakl iako su mu često na raspolaganju stajala vrlo skromna sredstva.

Koncertni dio muzičke sezone Osijeka dobio je u tekućoj sezoni raz-

novrsnost kakvu nije nikada dosada imao. Tu su redovni komorni koncerti u organizaciji koncertne agencije pri Muzičkoj školi »Franjo Kuhač« koji već devetu sezonu zaredom obogaćuju kulturni život grada. Dosada je održano šest od ukupno dvanaest abonomanom predviđenih koncerata na kojima su nastupili domaći i strani umjetnici (Darko Lukić, Paula Uršič, beogradski komorni ansambl u sastavu Miroslav Azanjac, Olivera Đurđević i Mišodrag Mirković te Jakov Flier, Mark Lubocki i Ljubov Edlina te Gudački kvartet »Borodin«). Od tih koncerata izdvajamo nastup Gudačkog kvarteta »Borodin« iz Moskve jer to nije samo najbolji ansambl te vrste koji smo čuli, nego, da budemo precizni, to je ansambl čije muziciranje predstavlja maksimalni domet mogućnosti jednog komornog reproduktivnog tijela. Za njegove članove, od kojih je svaki za sebe izvanredan muzičar, malo je reći da sviraju uigrano, tehnički savršeno i plemenito, malo je reći da su zvukovni odnosi njihovih instrumenata maksimalno izbalansirani, ili da njihova umjetnost zadivljuje i opsjeda. Jer Gudački kvartet »Borodin« je zapravo jedinstveni instrument, ansambl koji diše istim dahom, koji stvara vođen istom mišlju, osjećanjima i identičnim, u ekspresiji slobodnijim ali nepobitno sugestivnim načinom interpretacije.

Posljednjih godina osječka publika ima nekoliko puta godišnje priliku prisustvovati i simfonijskim koncertima. U ovoj sezoni gostovali su dosada vrlo uspješno Simfonijski orkestar Radio-televizije Zagreb s dirigentom Jovanom Šajnovićem i sopranisticom Nadom Sirišević i manje uspješno Zagrebačka filharmonija s dirigentom Mladenom Bašićem na čelu.

U muzičkom životu Osijeka pojavio se nedavno i novi činilac s kojim se u buduću mora i te kako računati — Komorni orkestar »Franjo Krežma«. Pojava novog orkestra, osnovanog na inicijativu mladih gudača, zaslužila je da se o njoj govori, jer kvalitet muziciranja stavlja već njegov debi među prvorazredne kulturne događaje grada. U stalnom osponu od Telemannove Suite i Corellijeva Tri suitna stavka preko Sedam malih divartimenta Josepha Haydna orkestar je dosegao vrhunac u izvođenju Passacaglie Krste Odaka, demonstrirajući pod vodstvom svog dirigenta Željka Milera razmjernu uigranost, vrlo lijep mjestimično pastozan tipično gudačarskošni ton, temperamentnu izvedbu i ravnotežu zvučnih odnosa.

Ako svemu navedenom dodamo još i vrlo atraktivno gostovanje umjetnika iz grada — pobratima Bologne, te opernih umjetnika iz Constanze i Temišvara, možemo sasvim opravdano konstatirati da muzički život Osijeka pokazuje vitalnost, raznolikost i širinu koja može zadovoljiti i dosta izbirljivog muzičkog slušaoca.

Mirjana ŠKUNCA